

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců JUDr. Milana Kamlacha a JUDr. Bohuslava Hnízdila v právní věci žalobce: **R. K.,** zastoupeného Mgr. Richardem Frommerem, advokátem se sídlem Olomouc, tř. Svobody 31, proti žalovanému **Ministerstvu vnitra,** Praha 7, Nad Štolou 3, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 14. 6. 2004 č. j. 24 Az 79/2004 – 29,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žalovanému **se nepřiznává** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

Krajský soud v Ostravě rozsudkem ze dne 14. 6. 2004 č. j. 24 Az 79/2004 – 29, zamítl žalobu podanou žalobcem (dále i „stěžovatel“) proti rozhodnutí žalovaného ze dne 1. 12. 2003 č. j. OAM-4676/VL-10-HA08-2001, kterým nebyl žalobci udělen azyl podle § 12, § 13 odst. 1, 2 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii ČR, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), a současně bylo vysloveno, že se na něj nevztahuje překážka vycestování dle § 91 téhož zákona. V odůvodnění rozsudku krajský soud shrnul zjištěný skutkový stav a uvedl, že se neztotožňuje s názorem žalobce, že žalovaný do hodnocení v napadeném rozhodnutí začlenil i skutečnosti, které byly podkladem dřívějšího zrušeného rozhodnutí, neboť žalovaný sice v úvodu odůvodnění napadeného rozhodnutí popsal skutečnosti, které žalobce uvedl v žádosti o udělení azylu

v květnu 2001 a dále žalovaný zmínil, že původní rozhodnutí bylo zrušeno krajským soudem, avšak při hodnocení důvodů žalovaný dále v odůvodnění napadeného rozhodnutí již nepracoval s údaji, uvedenými v žádosti o udělení azylu, ale se skutečnostmi uvedenými žalobcem ve druhém pohovoru dne 3. 11. 2003. Rozhodně nelze říci, že by žalovaný tedy hodnotil ty skutečnosti, které byly podkladem pro soudem zrušené rozhodnutí. Ani další námitku o nečinném přihlížení státních orgánů ohrožování žalobce ze strany soukromých osob nepovažuje krajský soud za důvodnou, neboť žalobce pouze nevyčkal na ukončení vyšetřování činu, který oznámil policii, případně si nestěžoval nadřízeným policejním orgánům na průtahy v řízení.

Proti citovanému rozsudku krajského soudu podal žalobce včas kasační stížnost, neboť nesouhlasí s rozsudkem krajského soudu, který je podle něj nesprávný. Stěžovatel má i nadále za to, že napadené správní rozhodnutí trpí vadou spočívající v začlenění skutečností, které byly podkladem pro soudem zrušené rozhodnutí, do skutečnostností hodnocených v rámci vydání napadeného rozhodnutí, neboť toto začlenění nutně ovlivnilo hodnocení dalších skutečností v jeho neprospěch, tak jak to uvedl v žalobě. Krajský soud sice hodnotil tuto námitku, ale zcela nesprávně, když uzavřel, že toto výše uvedené začlenění není vadou, neboť se skutečnosti uvedené na tomto místě neobjevují v hodnocení správního orgánu, zda stěžovatel má nebo nemá nárok na udělení azylu. Stěžovatel má za to, že vadou je již samotné uvedení těchto skutečností, protože podle jeho názoru nelze uvést do rozhodnutí skutečnosti, které nejsou následně hodnoceny při úvahách správního orgánu o přiznání azylu či nikoli. Pokud z důvodů hodných zrušení předchozího správního rozhodnutí nemůže správní orgán hodnotit předmětné skutečnosti, nemohou být součástí zjištění správního orgánu obsažených v textu správního rozhodnutí. Je zde analogie s trestním právem, nepřípustný důkaz lze provést, nelze z něj však čerpat jakákoli skutková zjištění a tato hodnotit. Při důsledném postupu správního orgánu nemohou být podkladem pro rozhodnutí skutečnosti (důkazy) získané vadným procesním postupem a napadený rozsudek toto nesprávně posoudil. Stěžovatel navrhl napadený rozsudek zrušit a kasační stížnosti přiznat odkladný účinek.

Žalovaný ve svém vyjádření popírá oprávněnost kasační stížnosti, neboť se domnívá, že jak jeho rozhodnutí, tak i rozsudek krajského soudu byly vydány v souladu se správními předpisy, a odkazuje na správní spis ve věci. Žalovaný navrhuje, aby kasační stížnost byla zamítnuta a nebyl jí přiznán odkladný účinek.

Z předloženého správního spisu vyplynuly následující podstatné skutečnosti.

Stěžovatel podal dne 20. 5. 2001 návrh na zahájení řízení o udělení azylu a dne 12. 6. 2001 s ním byl veden pohovor k důvodům tohoto návrhu. Dne 28. 6. 2001 žalovaný rozhodnutím č. j. OAM-4676/VL-10-HA08-2001 stěžovatelův návrh na zahájení řízení o udělení azylu zamítl jako zjevně nedůvodný dle ustanovení § 16 odst. 1 písm. e) zákona o azylu. Proti citovanému rozhodnutí žalovaného podal stěžovatel rozklad, který byl zamítnut rozhodnutím ministra vnitra ČR č. j. OAM-1345/AŘ-2001 ze dne 30. 1. 2002 a napadené rozhodnutí žalovaného bylo potvrzeno. Krajský soud v Ostravě v řízení o žalobě stěžovatele rozsudkem ze dne 9. 6. 2003 č. j. 24 Az 712/2003 - 18 zrušil předmětné rozhodnutí ministra vnitra ČR pro vady řízení a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Dne 3. 11. 2003 byl se stěžovatelem veden nový pohovor k žádosti o udělení azylu, ve kterém stěžovatel uvedl, že ve vlasti vstoupil do s. S. J., podnikal, měl farmu, kterou mu však někdo zapálil. Zapálení farmy stěžovatel ohlásil na policii, kde s ním byl sepsán protokol

a bylo mu sděleno, že věc bude šetřena, ale nakonec nedostal žádné policejní či soudní vyjádření. Stěžovatel dále uvedl, že osobám, s nimiž obchodoval, dlužil nějaké peníze, domnívá se, že tito lidé mu zničili majetek. Dokonce mu byl zničen automobil, obával se o svůj život, proto z vlasti odjel, a to na jaře roku 1999. Po příjezdu do České republiky zde stěžovatel pracoval, měl zajištěný pobyt na jeden měsíc, poté zde pobýval nelegálně, o azylu nevěděl, počátkem roku 2001 byl ve vězení, kde se rozhodl požádat o azyl. Stěžovatel shrnul, že se nemůže vrátit na Ukrajinu, neboť tam má problémy, chtěli ho tam zabít. V případě návratu do vlasti se bojí lidí, kterým dluží peníze, se státními orgány problémy neměl. V novém řízení žalovaný stěžovateli azyl neudělil podle § 12, § 13 odst. 1, 2 a § 14 zákona o azylu rozhodnutím ze dne 1. 12. 2003 č. j. OAM-4676/VL-10-HA08-2001.

Nejvyšší správní soud přezkoumal v rozsahu a v mezích kasační stížnosti napadený rozsudek a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Stěžovatel v kasační stížnosti výslovně neoznačil zákonný důvod jejího podání, avšak z obsahu kasační stížnosti vyplývá, že byla podána z důvodu uvedeného v ustanovení § 103 odst. 1 písm. b) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), a to z důvodu tvrzené vady řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu, nebo že při jejím zjišťování byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost, a pro tuto důvodně vytýkanou vadu soud, který ve věci rozhodoval, napadené rozhodnutí správního orgánu měl zrušit.

Stěžovatel opakovaně poukazuje na vady řízení spočívající v tom, že žalovaný v napadeném rozhodnutí uvedl neoprávněně skutečnosti, které byly podkladem jeho dřívějšího rozhodnutí (jež bylo zrušeno soudem), a které ovlivnily hodnocení dalších skutečností v neprospěch stěžovatele. Blíže však nespecifikuje, které ustanovení správního řádu či zákona o azylu žalovaný porušil.

Nejvyšší správní soud konstatuje, že žalovaný v napadeném rozhodnutí, a to konkrétně v odstavci prvním a druhém odůvodnění rozhodnutí, uvedl údaje o podání žádosti o udělení azylu stěžovatele a údaje o rozhodnutí Krajského soudu v Ostravě, který původní rozhodnutí žalovaného ve věci zrušil. Uvedenou pasáž odůvodnění je však nutno považovat pouze za shrnutí dosavadního průběhu řízení o udělení azylu a skutečnosti v ní uvedené nejsou žalovaným dále jakkoliv hodnoceny. Pokud stěžovatel namítá, že vadou je již samotné uvedení těchto skutečností v rozhodnutí, není možno mu přisvědčit, neboť jejich uvedení v rekapitulační části odůvodnění rozhodnutí nic nebrání. Nejvyšší správní soud má zato, že z obsahu odůvodnění napadeného rozhodnutí jednoznačně vyplývá, že žalovaný při dokazování ve věci vycházel jen z tvrzení stěžovatele uvedených v novém pohovoru k žádosti o udělení azylu dne 3. 11. 2003, které následně řádně a podrobně posuzoval z pohledu všech v úvahu přicházejících ustanovení zákona o azylu. Krajský soud tak postupoval správně, když neshledal stěžovatelem namítané vady napadeného rozhodnutí žalovaného a podanou žalobu zamítl.

V kasační stížnosti stěžovatel dále poukazuje na možnost použití analogie trestního práva v rámci správního řízení o udělení azylu. Nejvyšší správní soud musí uvedený názor označit za mylný. Správní řízení (správními orgány rozhodují o právech, právem chráněných zájmech nebo povinnostech osob) nelze porovnávat s řízením trestním (soudy rozhodují o vině a trestu za spáchání trestného činu), neboť tato řízení jsou ovládána odlišnými

zásadami, plní jiný účel a řídí se odlišnými pravidly, proto je výše zmíněná analogie zcela vyloučena.

Vzhledem ke shora uvedenému Nejvyšší správní soud neshledal oprávněným důvod kasační stížnosti dle ustanovení § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. a kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl dle § 110 odst. 1 s. ř. s.

Stěžovatel podal také návrh, aby byl kasační stížnosti přiznán odkladný účinek dle ustanovení § 107 s. ř. s. Nejvyšší správní soud se návrhem nezabýval, neboť věc byla vyřízena přednostně v souladu s ustanovením § 56 ve spojení s § 120 s. ř. s.

Jelikož stěžovatel neměl ve věci úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti ze zákona (§ 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s.). Žalovaný měl ve věci úspěch, nevznikly mu však náklady řízení o kasační stížnosti přesahující rámec jeho běžné úřední činnosti. Soud mu proto právo na náhradu nákladů řízení nepřiznal (§ 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s.).

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 22. června 2005

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu